

Phần 6

Trinh giận hờn không nói gì đến chồng khi thấy anh về nhà, Phú thay áo rồi vội vã sang nhà lớn. Bữa điếm tâm đã được dọn sẵn, anh ngồi vào bàn:

- Con Trinh đâu?

Phú đáp lời mẹ:

- Dạ, cô ấy sang sau, con có buổi họp nên phải đi sớm.

Bà Thủy gật đầu:

- Ồ!

Duy chỉ có Châu là nhận ra sự khác thường của Phú và Trinh. Cô nói:

- Lát chú Ba cho chị quá giang đến công trình nhé xe chị bỏ sửa chưa xong.

- Dạ vâng!

Chờ cho Phú nổ máy rồi cho xe lăn bánh một đoạn, Châu mới lên tiếng:

- Chú với thím có chuyện gì à?

Phú bối rối hỏi:

- Sao chị hỏi vậy?

- Dường như chú đi suốt đêm qua, sáng nay chị tập thể dục trên tầng thượng thấy chú về sớm. Giận nhau à? Chị giúp được gì không?

Phú lúng túng lắc đầu:

- Không có gì nghiêm trọng cả, cảm ơn chị!

- Nếu chú không cần thì thôi, có điều thím Ba thích chiều chuộng, chú chịu khó nói ngọt với thím đi. Đàn bà ở nhà rảnh rồi hay nghĩ lung tung lắm.

- Cảm ơn chị Hai!

- Có gì đâu, chị em một nhà, tôi cũng muốn thím ấy vui, chú nên dành thời gian cho thím ấy.

- Nếu vợ em được như chị thì tốt! Cô ấy rảnh rỗi quá nên hay nghĩ ngợi lung tung.

- Công việc thì phải làm nhưng chú cũng nên dành thời gian cho riêng mình, đừng ôm đồm quá! Nếu cần gì chú cứ lên tiếng tôi sẽ giúp.

- Em cảm ơn chị!

- Trông chú có vẻ mệt hay là chú ghé mua cho Trinh phần điểm tâm rồi về nhà với thím ấy, chuyện công ty để tôi nói anh Thông lo.

Thấy Phú ngần ngại thì Châu thúc thêm:

- Chú cứ an tâm, cho dù thế nào thì hạnh phúc cũng trên hết, cứ về đi, chẳng lẽ chú sợ anh Thông làm không xong sao?

- Dạ đâu có!

- Vậy thì được rồi ghé vào đây tôi mua cho bó hoa về đỡ ngọt thím ấy.

Châu mím môi cười gõ nhẹ gót giày đi vào công ty, bà Thủy hỏi khi vừa thấy con dâu.

- Phú đâu? Lúc nãy nó chở con mà?

- Dạ, chú ấy về rồi má! Suốt đêm hôm qua giận hờn với thím Ba trông chú ấy mệt mỏi quá, nên con bảo chú ấy về nghỉ.

Bà Thủy có phần không vui bà nói:

- Lúc này vợ chồng nó làm sao, cứ lục đục suốt.

- Má cũng biết à?

- Ở chung một nhà sao má không biết, có lẽ vì thằng Phú đi nhiều quá, chặc! Ai lại không vậy, cho nên dạo này má cũng không muốn để cho thằng Phú làm việc gì, phải chi con Trinh nó thông hiểu như con, giúp chồng phụ chồng một tay thì má đâu có phải lo.

Châu mừng thầm trong bụng, tất cả như ý của cô muốn. Bà Thủy nói tiếp, những điều bà nói làm Châu hỏi lòng hỏi dạ:

- Ba má mở thêm một chi nhánh dưới miền Tây, nơi đó má có sẵn miếng đất của ông bà ngoại cho dời về dưới cho bà con dòng họ chúng ta có công ăn việc làm lợi thì chúng ta có, tiếng cũng có, nhân công dưới đó rẻ, hàng chúng ta vận chuyển bằng đường sông vừa tiện, vừa bớt được khoản chi phí chuyển vào giá

thành. Thời buổi cạnh tranh, giá thành thấp mà chất lượng cao mới thu hút được khách hàng.

- Má à! Thế còn vốn?

- Thằng Thông và má tính rồi, má sẽ huy động vốn của các chú bác cô cậu của tụi con, tiền thì họ không nhiều nhưng vàng thì không ít đâu. Giá vàng nay đang rất cao, má sẽ cho họ góp vốn với hình thức cổ đông, má nghĩ họ sẽ rất mãn nguyện, dân quê mà được gọi là cổ đông của một công ty xí nghiệp lớn sao không thích, chưa kể vốn thì còn mà tiền lãi được chia, chẳng bằng vàng bỏ tủ có để ra được đồng nào đâu. Vả lại má là con cháu họ hàng không tin má thì tin ai.

- Má thật giỏi!

Bà Thủy mỉm cười:

- Mai má nói với thằng Thông về dưới lo công chuyện việc trên này giao cho con và thằng Phú lo.

- Dạ, má yên tâm đã có ba và tụi con ở đây, má với anh Thông thu xếp công việc cho ổn thỏa đi, nếu có gì con không hiểu con sẽ điện hỏi ý kiến má.

- Ủ! Con khôn lanh lắm, má biết con làm được.

Châu quay ra rồi, bà Thủy mới gật gù nghĩ, con bé này nó biết làm ăn, lại cư xử khéo léo, khi giao việc cho nó, nó không ra vẻ ta đây, lại còn biết lo cho bà, mặc dù không biết nó có hỏi ý kiến bà hay không nhưng cái câu nó nói có gì không hiểu nó sẽ điện cho bà chứng tỏ nó còn biết có bà ở trên, không như con Trinh mấy lần bà thử kêu nó đi làm giúp bà, nó đã lạnh chanh má cứ giao cho con, con bảo đảm, con làm hết, rồi cứ thế nó tự ý quyết định, mặc dù hoàn thành công việc nhưng trong lòng bà không mấy vui, không như con Châu việc gì nó cũng hỏi ý kiến của bà rồi mới quyết, mặc dù nó biết chuyện đó là được, là đúng nó cũng hỏi ý bà. Càng ngày nó càng được lòng bà hơn.

Trần ngỡ ngàng khi nhận ra Công, cô ngồi xuống chiếc ghế dành cho mình rồi lên tiếng:

- Thì ra anh là người bệnh vục cho nguyên đơn.

- Phải! Chúng ta gặp nhau trong tình thế này em không thấy phiền chứ.

Trân lắc đầu cười rồi giơ hồ sơ ra:

- Em chỉ sợ chúng ta không ngồi thương lượng được với nhau.

- Anh nghĩ là được!

- Vậy anh cho lý do đi.

- Đó là cách mở đầu buổi làm việc của em?

- Cứ cho là thế vì chúng ta không cần giới thiệu làm gì cho mất thời gian, vụ kiện này đã được nêu ra một lần rồi.

- Thôi được, nếu thế chúng ta đi thẳng vào vấn đề, khách hàng của anh có các điều khoản yêu cầu sau đây, nếu như bên khách hàng của em thỏa đáng được thì họ sẽ đồng ý trả đất.

- Anh cứ nói đi!

- Với số tiền đền bù bên bà Hoa đưa ra lần trước không thỏa đáng.

- Chúng tôi đền bù theo đúng quy định của luật pháp. Trân lạnh lùng đáp.

- Đúng trên mặt pháp lý là thế nhưng trong tình trạng khách hàng của anh thì thật là hẹp hòi cho họ. Đất họ ở trên bốn mươi năm, bây giờ bà Hoa muốn thu hồi lại thì cũng phải có tình có lý. Số tiền đền bù theo giá hiện hành bây giờ không đủ để họ mua lại hai thước đất, huống chi là tìm được chỗ tái định cư ổn định.

- Điều đó chúng tôi không cần biết, đất của chúng tôi thì chúng tôi có quyền thu hồi lại, mấy chục năm nay họ đã ở trái phép.

- Không thể dùng từ trái phép được! Lúc xưa nó là mảnh đất bỏ hoang, họ đến cải tạo và định cư đến nay, mặc dù không có giấy tờ nhưng họ là người sử dụng lâu dài và ổn định, không ai có quyền đuổi họ đi cả em rõ điều đó mà!

Trân nhìn Công một lúc rồi nói:

- Thế bây giờ anh yêu cầu gì?

- Chúng tôi chỉ yêu cầu cấp đất tái ổn định cư trong nội thành cho họ, tức là cất lại nhà để họ có chỗ ăn ở thì miếng đất trên họ sẽ đồng ý trả lại. Em cũng rõ luật rồi đừng để việc thêm phức tạp ra, đây là yêu cầu chính đáng của các hộ hiện đang cư trú trên mảnh đất đó, về lý như thế, về tình em nghĩ xem với số tiền đền bù kia những người dân lao động nghèo ấy sẽ làm được gì để mua lại

một chỗ ở khác, cuộc sống của họ đã vốn khốn khó rồi, chúng ta không thể dồn họ vào chỗ khó hơn điều này tôi mong em về thương lượng với bà Hoa cho rõ để tránh phải đưa lên tòa.

Trân ngẫm nghĩ, tiếc là chưa có người nào trong khu đất đó ký vào bản cam kết trả đất, cô biết việc thỏa thuận thương lượng là thượng sách nhưng vì quyền lợi của bà Hoa và cũng vì nguồn lợi của Châu cô không thể dễ dàng chấp nhận. Cô biết chuyện này không dễ dàng giải quyết một sớm một chiều, nhất là đối với Công, anh chàng luật sư cứng đầu cứng cổ chưa lần nào để cho khách hàng của anh ta thua thiệt, nhất là những dân lao động nghèo, nếu như ở cương vị khác ắt là cô sẽ nhân nhượng nhưng lần này thì không?

Sau một hồi lâu trao đổi, Trân bực tức ra về vì những yêu cầu của mình đều bị Công gạt đi, anh ta thật quá đáng, trước khi bước vào buổi hòa giải, cô đã nghe nói nhiều về Công. Anh là một luật sư giỏi nhưng chưa lần nào để thua và để cho đối tượng thủ bác được lý lẽ của mình, đồng thời anh có những luận cứ khiến cho người bồi thẩm đoàn khó mà không chấp nhận theo anh. Đồng thời từ lúc ra trường đến nay tất cả những vụ án anh nhận đều là những vụ án của những người dân nghèo, điều đó càng khiến cho tiếng nói của anh có được cảm tình hơn các vị thẩm phán.

Châu hấp tấp kéo ghế ngồi và hỏi chị ngay khi vừa gặp mặt:

- Chị nhắn em ra có chuyện gì à?

- Ừm! Chuyện gay đó!

- Không gay em cần chị làm gì.

Trân nhìn mặt:

- Chậc! Nhưng lần này có lẽ mình khó thắng, phải thỏa đáng yêu cầu của họ thôi.

- Sao? Thì đã đưa ra mức đền bù rồi mà.

- Đó chỉ là tiền di dời và chưa ai chịu ký nhận, theo chị thì chúng ta phải thương lượng thôi.

- Thế họ đòi gì?

- Tái định cư!

- Sao, chuyện này căng à!

- Mà phải là đất nội thành.

- Chết không! Chỉ còn khu đất đó chưa giải tỏa được, nếu lằng nhằng như vậy dự án sẽ không thành.

- Em tính với bà Hoa xem.

- Nói vậy chúng ta phải bỏ thêm một khoảng để xây nhà cho họ, mà đất nội thành đâu dễ gì kiếm, nếu có thì chi phí sẽ cao. Ứ hự! Sao ban đầu họ đồng ý, giờ lại trở mặt.

Trân nghĩ đến Công rồi thở dài:

- Quyền lợi mà có người vạch đường chỉ lối sao họ không theo.

- Đáng ghét! Em mà biết là ai em không tha đâu, chứ đám dân đó có biết là luật pháp đâu, đến nhà vừa hù vừa dỗ ngọt là họ chịu dọn đi rồi. Họ công nhận là đất không phải của họ, mấy chục năm nay coi như mình cho họ ở không, giờ lại được có thêm một số tiền để tìm chỗ khác ở, lần đó ai cũng gật đầu ưng chịu, thế mà bây giờ lại trở quẻ! Ứ hự! Châu chau mày. Không lý nào mình để bể sao chị Hai?

Trân khẽ lắc đầu:

- Nếu họ không chịu đi mà yêu cầu chúng ta bán lại đất càng mệt.

- Thôi được để em bàn với bà Hoa đã. Châu rầu rĩ nói. Thôi em về! Chị có dàn xếp xem có giảm được khoản nào cho em thì giảm, lúc này em đang được má anh ấy tín nhiệm em không muốn có chuyện gì trục trặc cả.

- Ừm! Mà này! Em lo vừa thôi, đang có thai coi chừng ảnh hưởng đến sức khỏe hai mẹ con đó.

Châu đặt tay lên bụng ngăn ngừa định nói gì nhưng lại thôi không nói nữa, cô chỉ gật đầu rồi chào tạm biệt chị. Có những chuyện chỉ nên để riêng một mình biết không nên có người thứ hai xen vào.

Trân vừa mở rộng cánh cửa thì tiếng xe của Công đã dừng hẳn lại trước cửa.

- Đúng lúc quá, lên anh chở đi ăn.

Trân ngập ngừng thì Công đã nhăn mặt:

- Công tư phân minh nhé! Đừng lẫn lộn đó.

Trân trề môi đáp:

- Nói nghe tự ái! Em đâu có ấu trĩ đến thế.

- Vậy thì đóng cửa nhanh lên.

Công chọn chiếc bàn kê cạnh bên bờ hồ, nắng đã dịu gió từ mặt hồ đưa lên mát đến dễ chịu, nó xua đi hết những mệt nhọc sau một ngày làm việc.

- Em thấy chỗ này thú vị không?

- Quá thú vị là khác.

- Cứ hôm nào mệt mỏi anh lại tìm đến đây thư giãn, thức ăn ở đây cũng rất ngon.

- Vậy là hôm nay anh rất mệt?

Công nhún vai:

- Không phải cho anh.

- Ý anh là... Trân nhường mày. Là em?

- Ủ!

- Sao anh biết?

- Thấy em cau có nhăn nhó!

- Em chỉ thấy hơi bất ngờ thôi, quả là em không nghĩ là anh, lúc đầu nghe đồng nghiệp có khác nhau về anh nhưng em không nghĩ là anh.

- Vì sao? Công cười.

- Anh cứ như con ngựa hoang không chỉ chẳng có nề nếp luật lệ gì.

Công phá lên cười:

- Lần đầu tiên có người nói anh như thế!

- Cả khi nghe tên em cũng chẳng nghĩ Công đó là Công này.

Công rũ ra cười vì cái cách diễn đạt của Trân dành cho mình, anh nheo mắt hỏi:

- Thế Công này ra sao, và Công kia thế nào?

Trân bật cười đáp:

- Công này thì lông bông, Công kia thì nông cuồng.
- Ôi trời!
- Em không biết tại sao em lại bỏ qua được nhiều điểm đáng ghét nơi anh như vậy?
- Dễ hiểu thôi, vì em... thích anh rồi!
- Hơ! Tòa bác bỏ luận chứng không xác thực đó!
- Không chấp nhận.
- Hình như anh đâu có quyền nói câu đó.
- Em đừng bắt nạt anh.
- Cứ bắt nạt thì sao nào?
- Thì...
- Thì sao?
- Thì...

Bất thần Công kéo ghi Trân vào lòng rồi hôn lên môi nàng. Bầu trời dày đặc những vì sao lấp lánh, lấp lánh như một thảm kim cương tỏa sáng trên mắt, trên môi và trong trái tim đang rùng rục một nỗi đam mê đắm đuối của nàng, nàng khép nhẹ rèm mi để cho cảm giác thấm dần vào trong từng tế bào cơ thể.

Đêm đã khuya cả hai đứng thật lâu bên nhau không muốn chia tay, Công choàng tay qua vòng eo thon của nàng thì thầm:

- Anh không muốn rời xa em, anh không muốn về!

Trân cố kềm chế mình:

- Anh phải về thôi.
- Em cũng đâu muốn điều đó!
- Phải! Em đang cố chống lại. Em sợ là em sẽ quy mất nếu anh cứ ôm em như thế này.

Hơi thở nóng hổi của Công phả lên má nàng, mùi nước hoa nồng nàn từ người anh tỏa ra như lời cuốn như gọi mời. Trân thấy nhịp tim mình như dồn dập hơn. Cô như hút hơi trong giọng nói khàn đục của anh.

- Anh không muốn về Trân à!

- Không được.

Trân cố thoát ra khỏi bờ môi tham lam của anh đang mơn man vùng cổ của nàng. Không được anh phải về, em chưa sẵn sàng. Anh đi đi! Đi nhanh đi! Em xin anh đó.

Trân cố thoát ra khỏi vòng tay rắn chắc của Công, nàng hỏn hển nói qua hơi thở đứt đoạn:

- Anh đi đi, em xin đó!

Ánh mắt Công như quẩn lầy nàng, anh đứng lặng thật lâu như để cho đầu óc tỉnh táo lại rồi mới chậm rãi quay đi.

- Thôi được, anh về.

Công nói giọng của anh trũng buồn, dường như anh rất giận nàng, nàng muốn đưa tay giữ anh lại nhưng rồi lại thôi, tất cả đến nhanh quá khiến cho nàng sợ. Cái bóng của anh thất thiếu đổ dài dưới ngọn đèn vàng hiu hắt rồi xa dần.

- Bảo Trân!

Trân giật bắn người khi Long bước ta từ vùng tối.

- Anh làm em hết hồn, anh... anh đến lâu chưa?

Trân hỏi rồi bối rối nhìn Long.

- Anh đến chờ em rất lâu.

- Vậ... vậ... Trân ngập ngừng hỏi.

- Phải! Long buồn bã gật đầu. Anh đã thấy em và anh ta, bạn trai của em à?

- Sao em không trả lời? Khó khăn lắm sao? Hay là em chưa xác định mối quan hệ của mình?

- Không! Em... em! Anh Long đừng hỏi được không?

- Em có biết là anh rất đau lòng khi phải hỏi điều đó không? Thế mà em không thể trả lời vì sao?

- Em...!

- Từ bao lâu rồi?

- Trân không biết!

- Tại sao vậy chứ?

- Em... em xin lỗi. Thật ra em cũng không biết là tự lúc nào em đã gắn bó với anh ấy, cho đến lúc này em mới biết là em rất cần anh ấy.

Long ngồi thụp xuống nền gạch gục đầu vào hai bàn tay, Trân không dám đến gần anh, đôi mắt đỏ vằn nhưng tia máu của anh lúc này cứ ám ảnh cô, sự im lặng của anh làm cô thấy như nghẹt thở, cô tưởng tượng chỉ cần cô chạm nhẹ vào anh hay gây ra bất kỳ âm thanh nào dù nhỏ nhất cũng khiến cho anh giận, nơi anh bùng nổ, anh sẽ giết chết cô mất!

Cô đứng nép sát vào cánh cửa không cả dám thở, không cả dám cử động, thời gian trôi đi chân của Trân đã tê cứng vì đứng im quá lâu, cô nghĩ là mình sắp gục, mồ hôi toát ra, cô cố nín thở, cô nén không gây ra tiếng động nhưng cô không thể nữa.

Ầm!

- Bảo Trân!

Long bật dậy và đỡ Trân lên, cô lả đi trong vòng tay Long, người cô mềm nhũn như không còn sức sống, sắc mặt xanh xám lại, làm cho Long hoảng sợ cuống cuống lên, anh đỡ Trân lên giường rồi lay cô:

- Bảo Trân! Trân! Em sao vậy? Sao... Sao người em lạnh toát thế này, để anh gọi taxi đưa em đến bác sĩ.

Không biết được bao lâu Trân mới mở mắt nhìn quanh.

- Em tỉnh rồi à? Long chồm tới hỏi. Em làm anh sợ quá!

- Đây là đâu?

- Đây là bệnh viện của bác sĩ Tùng bạn của anh, tự nhiên em ngất đi làm anh lo cuống lên.

- Em ngất!

- Phải! Lúc nãy Tùng nói Tùng phải xét nghiệm máu của em, đồng thời khuyên em nên nằm đây để Tùng theo dõi.

- Không nghiêm trọng vậy chứ!

- Người ta là bác sĩ, người ta khắc biết cái gì tốt nhất cho bệnh nhân.
- Em không phải bệnh nhân, em đâu có bệnh anh đưa em về đi!
- Không được! Để anh báo cho Châu...
- Không, đừng làm cho nó lo lắng em không sao mà!

Long thở dài:

- Hay là để anh báo cho bạn em. Để anh ấy vào với em!
- Anh Long!
- ???
- Em xin lỗi!
- Đừng nói câu đó với anh! Em thấy sao rồi?
- Em không sao? Có lẽ... mấy ngày nay bận rộn quá, em mất ngủ, lúc này em ăn không nhiều còn... còn...
- Còn bị anh làm phiền!
- Em không nói vậy!

Đúng lúc đó bác sĩ Tùng bước vào gọi Long ra ngoài.

- Anh ra nói chuyện với Tùng và chờ bạn em đến, khi nào anh ta đến thì anh về.

Trân không dám nhìn vào ánh mắt buồn vời vợi của Long, cô kéo tấm chăn lên ngực rồi gật đầu:

- Tùng à, cô ấy sao thế? Long hỏi Tùng.
- Có lẽ thiếu máu, chờ có kết quả xét nghiệm tở sẽ cho cậu biết, giờ thì cứ để cô ấy ở đây cho tở theo dõi.
- Cậu cố gắng giúp tở.
- Yên tâm, cậu đã nhờ, tở sao không giúp, vả lại cô ấy là bạn gái của cậu mà.

Long cười như mếu:

- Là bạn thôi!

- Thật chứ! Tùng vỗ vai bạn cười trêu. Không nói thật thì không giúp.
- Mình gạt bạn làm gì? Mình rất muốn điều đó nhưng nó lại không thể. Trân không sao chứ! Tự nhiên sao lại ngắt đi như vậy mình lo lắm.
- Yên tâm, có kết quả xét nghiệm mình sẽ cho cậu rõ.
- Lúc này mình thấy quá nhiều bệnh tiểu đường, thiếu canxi, rối rối loạn tiền đình cũng gây ngắt.
- Không loại trừ! Cũng có thể do cô ấy làm việc quá sức hoặc bị áp lực quá lớn, xúc động, ngắt cũng gây ra. Yên tâm cứ để cô ấy nằm đây một hôm mình sẽ khám tổng quát cho cô ấy!

- Cám ơn cậu!

- Khách sáo, mà nói thật nhé nghe nói quan hệ giữa cậu và cô ấy có từ thời đi học, sao lại không phát triển chứ?

Long buồn bã nhún vai:

- Có lẽ do mình không có bản lĩnh để chinh phục.
- Đừng tự hạ thấp mình như thế chứ, hay là vậy, mình có con em họ kháu lắm, cậu chịu mình gả cho.

Long bật cười đập vai bạn:

- Đùa!

Vừa khi Công đến, anh đảo mắt nhìn quanh.

- Anh là Công.

- Vâng!

Công gật đầu nhìn anh chàng thanh niên trước mặt, anh chưa gặp anh ta lần nào, trông tướng tá rất đạo mạo, anh ta không có vẻ thân thiện chút nào khi nhìn công như dò xét.

- Sao anh biết tôi?
- Tôi là người gọi điện cho anh lúc nãy.
- À! Ra vậy. Trân sao rồi?
- Cô ấy đã tỉnh, nằm trong kia.

- Vâng. Cảm ơn anh!

Nói rồi Công bước đến đẩy cửa vào phòng Trân.

- Nè! Sao thế! Tùng tò mò hỏi. Anh ta là gì của cô ấy vậy?

Long không trả lời bạn mà khoác tay Tùng kéo ra ngoài.

- Đi uống cái gì với tớ đi!

Tùng gật:

- Ừ, cũng được!

Trong khi đó Công đã ở bên cạnh Trân.

- Em sao rồi, nhận được điện báo anh vội vã vào đây, sao lại bất cẩn để té đến ngất thế?

- Em không té.

- Thế à! Anh nghe điện cứ nghĩ em bị tai nạn, đã biết nguyên nhân chưa? Giờ em thấy ra sao?

Trân mỉm cười trấn an người yêu:

- Em không sao, có lẽ mấy hôm nay làm việc nhiều quá lại mất ngủ nên em bị choáng.

- Ừ quên, cái anh lúc nãy điện cho anh là ai thế?

- Ô! Là... là bạn...

Công nhìn Trân hồ nghi:

- Sao đúng lúc anh ấy có mặt để biết em bị ngất, anh vừa về đến nhà...

- Tình cờ anh ấy đến.

- Vào giờ này à?

Trân chau mày:

- Anh sao thế?

Công chợt thấy mình hơi căng thẳng khi hỏi Trân, anh khò lấp nhếch môi cười:

- Không, anh chỉ hỏi thế thôi, may mà anh ấy điện cho anh, lúc này anh chưa kịp cảm ơn anh ta.

- Không sao!

- Biết thế, lúc này anh không vội về thì em đã không xảy ra chuyện. Chắc có lẽ tại anh về nên em mới ngất phải không? Biết thế sao lúc đó không giữ anh lại hử?

Trần lờm anh:

- Anh không cho là lỗi tại anh sao?

- Thì anh có chối đâu, sau này anh nhất định không bỏ về trong những lúc như thế.

Trần đỏ mặt cả thẹn, quay đi không thèm nhìn vào đôi mắt tinh quái của Công khi nhớ lại cái khoảnh khắc lúc này.

Công áp tay cô vào tay mình rồi thì thầm:

- Không được bệnh nữa nhé, tối nay anh ở lại đây với em, anh sẽ không để cho em một mình nữa. Trần này! Khỏe rồi chúng đi Cấp nhé. Gió biển và không khí ở đó sẽ tốt cho sức khỏe của em hơn. Giờ thì em ngủ đi anh trông chừng cho em ngủ.

Ông bà Kim nghe tiếng xe thì nhòm dậy nhìn ra cửa mừng rỡ:

- Chắc là thằng Công nó về.

Ông Kim chau mày:

- Bà để tôi làm việc với nó.

Bà Kim gạt đi:

- Thôi, để tôi hỏi nó trước đã, chuyện đâu còn có đó đừng làm ầm lên người ăn kẻ ở trong nhà lại bàn ra tán vào.

- Hừ! Ông Kim giận dữ nói. Bà cứ nuông chiều cho nó hư. Cái đứa vô ý thức chẳng biết tôn ti trật tự trong gia đình.

- Nó có làm gì quá đáng mà ông lại nặng lời thế, so với người ta con mình đã ngoan lắm rồi, ông nghiêm khắc quá chỉ tổ cho nó sinh loạn, ông cứ mặc tôi.

- Thì thôi. Ông hờn lẫy nói. Tôi để cho bà dạy nó.

- Ông đó, nóng nảy có ích gì, dạy con chứ đâu phải mắng phải chửi, ông xem có bao giờ nó làm trái ý ông đâu, thanh niên thời bây giờ kiếm một đứa như nó cũng khó, không ma túy chơi bời trụy lạc, không cờ bạc phá tán tài sản, đôi khi nó có ham vui đàn đúm bạn bè đi câu cá, ăn uống rồi lại về, cũng chẳng rượu chè, cũng chẳng bê tha, ông còn muốn gì.

- Bà cứ thế mà bắc thang cho nó lộng.

- Hừ! Nó lộng chỗ nào?

- Nó đi suốt cả đêm cả ngày mà bà cho là không.

- Nó đã gọi điện về mà ông còn bắt bẻ.

- Thế mà bà cho là đủ sao, chẳng qua nó chỉ báo cho chúng ta biết chứ có phải xin phép đâu.

- Ông khó khăn quá! Thanh niên thời bây giờ...

- Thanh niên thời nào cũng thế. Ông cắt lời bà. Phận làm con phải giữ phận làm con, tôi không chấp nhận điều vô phép vô tắc đó!

Bà chắc lưỡi:

- May mà ông không có con gái, chỉ độc có mỗi thằng con trai.

Có tiếng người làm vang lên:

- Thưa bà, có cậu Duy đến tìm cậu Hai.

Ông bà Kim thôi không tranh cãi khi nghe tiếng của người giúp việc, bà Kim nhìn ra hỏi:

- Thế không phải thằng Công nó về à chị?

- Dạ không!

- Nghe tiếng xe tôi cứ ngỡ nó về. Ừ, chị lấy nước rồi bảo Duy vào đây.

Ông Kim đứng lên trở về phòng. Bà Kim đợi cho Duy vào ngồi rồi mới hỏi. Sau khi Duy chào bà:

- Cháu tìm thằng Công có việc gì không?

- Dạ, cũng không có việc gì, lâu quá không gặp nên cháu ghé qua thăm hai bác và Công, rủ Công đi uống nước thôi ạ, Công đâu bác?

- À! Nó đi chơi từ hôm kia tới giờ.

- Bác biết Công đi đâu không?

- Chậ! Nó chỉ nói là đi chơi thôi. Bác cũng chẳng biết nó đi đâu, đi với ai, cứ ngỡ là đi với bọn cháu. Nào ngờ không phải, cháu chắc cũng không biết nó đi với ai chứ?

Duy cười rồi lắc đầu:

- Dạ vâng!

- Máy lúc gần đây cháu có thường gặp nó không?

- Dạ không!

- Thật lạ, bạn bè nó có ai ngoài cháu với con Lan và thằng Tâm, thế mà chẳng đứa nào biết nó đi đâu.

- Bác lo làm gì Công nó biết giao du với bạn mà.

- Bác không lo nhưng còn bác trai con! Các con chơi thân với nó, các con cũng rõ tánh bác trai con khó khăn, vì chuyện thằng Công mất biến hai hôm nay, mà ông ấy lằng nhằng với bác suốt.

- Cháu nói thật, như cháu thì bác còn lo cháu hư, chứ Công là cái đứa ngoan nhất đám.

- Thế nhưng lần này nó đột nhiên biến mất, có bao giờ nó thế đâu, đi cả đêm không về qua hôm sau cũng không về! Có thật là cháu không biết dạo này nó đi với ai à?

- Dạ không!

- Cháu uống nước đi!

- Vâng! Cháu mời bác!

- Ừ, cứ tự nhiên, nếu như cháu biết gì thì cho bác hay, đi với bọn cháu thì bác không lo, chỉ sợ nó giao du với người xấu.

Duy uống vội ly nước rồi cáo từ bà ra về. Vừa đi vừa ngao ngán lắc đầu, may mà mình không phải là Công, ba má Công quả là nghiêm khắc. Công gần ba mươi rồi mà vẫn bị cha mẹ quản thúc như đứa trẻ lên mười. Bạn bè Công vì thế mà cũng không có là bao, ít có ai đến nhà Công chơi, có chăng chỉ hẹn nhau ra quán uống vài ly bia rồi về, còn Công cũng thế. Ban đầu ai cũng nghĩ vì bệnh nghề nghiệp nên Công phải đạo mạo nề nếp, vì Công là luật sư nhưng biết ra thì là do nề nếp gia đình uôn nắn nên công phải thế.

- Anh Duy!

- Là em à?

Lan gật đầu mắt trũng buồn:

- Là em anh thất vọng lắm sao?

Duy chặc lưỡi:

- Không, anh đang nghĩ đến thằng Công.

- Anh Công!

- Ừ, định đến nhà rủ nó uống nước, nào ngờ không gặp, nó đi đâu suốt mấy ngày, anh bị má nó tra cho một hồi, cái thằng! Lâu nay có phá lệ đâu, thế mà hôm nay lại phá rào như vậy.

- Anh ấy đã lớn rồi, có phải trẻ con đâu.

- Em biết ba má nó khó khăn mà, chặc! May mà anh không phải là nó.

- Chẳng qua gia đình hai bác có nề nếp gia phong thôi, khó khăn cũng chưa hẳn, chúng ta đến nhà hai bác vẫn đón tiếp đúng mực có cảm đoán gì đâu, em rất thích phong cách gia đình của anh ấy.

Duy nhún vai:

- Chúng ta luôn có những điểm không tương đồng.

- Anh cho là thế sao? Lan buồn bã hỏi.

- Anh thấy thế!

- Anh mời em một ly cà phê được không?

- Em lên xe đi!

Lan lên ngồi sau lưng Duy, chiếc xe lao đi cô vòng tay ôm lưng anh, một cảm giác đau nhói trào lên làm cay xé mắt cô, nỗi đau mà chỉ một mình cô biết, không thể nói ra với ai, mối tình này có lẽ từ đây cô sẽ đành chôn chặt trong lòng và rời xa vĩnh viễn.

- Em sao thế?

Từ lúc vào quán Lan cứ ngồi lặng im không nói tiếng nào trước ly cà phê Duy đã gọi cho cô. Trông cô thật lạ khiến cho Duy không khỏi tò mò.

- Không uống được cà phê để anh gọi thứ khác cho em.

- Không!

- Đáng lắm đó, em có uống cà phê bao giờ đâu.

- Em uống được, cái gì cũng có khởi đầu và kết thúc, chỉ khác là cái khởi đầu này cay đắng quá nên kết cục cũng thế.

- Em nói gì lạ vậy?

Lan không trả lời mà bưng ly cà phê uống ừng ực một hơi cạn đến gần cả ly, cứ chỉ khác thường đó làm cho Duy càng hoang mang thắc mắc.

- Em làm sao vậy?

- Không!

- Vì anh sao?

Lan cắn môi lắc đầu thần thờ:

- Em không dám đổ lỗi cho ai ngoài bản thân em, tất cả là do mình gây ra, thì chính mình phải gánh lấy. Anh Duy! Anh không có chút nào... cảm giác đối với em sao?

Duy cúi đầu thở ra, anh không nỡ nhìn vào ánh mắt của Lan lúc này, vì anh sợ Lan sẽ đau lòng khi biết là anh không thể nói dối.

- Em biết! Lan chưa xốt nói. Anh không thể em cũng không thể có lẽ em nên thôi hoài vọng, em rất đau lòng khi nghĩ đến điều đó, nhưng vẫn phải nói ra nhưng em không cam tâm!

- Tại sao em cứ phải yêu anh? Duy lắc đầu. Anh có gì chứ! Em yêu anh ở điểm nào? Nếu như anh biết điều đó anh sẽ vứt bỏ ngay để em thôi đừng nghĩ đến anh. Lan à! Đừng khiến cho anh thấy nặng nề mỗi khi gặp em.

- Vậy sao! Lan nhếch môi đau khổ:

- Phải! Duy gật đầu. Cứ mỗi lần gặp em anh thấy mình như có lỗi, anh không thích cái cảm giác đó, chúng ta giống như xưa được không? Em, anh, Công gặp nhau thì ăn uống, vui đùa, trò chuyện rất thoải mái, tại sao lại để cho mọi người khó chịu về nhau. Em có biết những thứ nếu như chúng ta đặt không đúng chỗ của chúng, nó sẽ gây phản cảm cho người khác không? Anh nói thật, em vừa đẹp, vừa tốt đâu cứ phải có anh yêu em đâu, còn rất nhiều đàn ông khác mong muốn được có em.

- Thật ra em có điều gì chưa được anh yêu thích? Anh nói đi em sẽ cố hoàn thiện mình.

- Em là em và anh là anh. Anh yêu em vì em là em chứ không phải vì em phải giống như anh nghĩ, cho nên anh đã không yêu em thì sẽ không yêu thế thôi. Không phải vì em không có cái này cái kia chưa vừa ý anh, em hiểu anh nói không. Tình yêu đối với anh là một dãy dài những điều rắc rối, anh không muốn làm khổ chính mình, đem lại rắc rối cho chính mình. Anh đã nói hết với em rồi đó, em chọn lựa đi, nếu như em cứ khiến cho anh khó chịu thì chúng ta đừng gặp nhau nữa.

Lan cắn môi đến rướm máu, nhưng nước mắt vẫn bật ra trên khóe mi.

Duy cau mày bưng ly nước quay đi uống cạn rồi vẫy người tiếp viên đến tính tiền, nói:

- Nếu không vui thì chúng ta về đi!

Lan nắm tay anh giữ lại rồi nói:

- Anh... anh thật không có chút gì thương hại em sao? Em phải làm gì bây giờ chứ!

- Được rồi! Duy lạnh lùng gạt tay Lan ra. Anh sẽ ngồi lại, em muốn nói gì thì nói đi.

- !!!

- Em không nói gì nữa sao?

Duy cau mày nhìn Lan hỏi, trông thái độ của anh cũng đủ biết là anh đang rất khó chịu, Lan thấy tim đau thắt lại, ánh mắt của anh quá lạnh lùng pha lẫn cả sự khinh rẻ, Lan thấy lòng như muối xát, nổi chua xót đắng cay, túi hận như đang tắc nghẹn trong lồng ngực.

- Nếu không nói gì nữa thì ta về! Anh ghét cái không khí này.
- Tại sao anh tàn nhẫn với em như vậy?

Lan khẽ hỏi rồi đau đầu nhìn Duy và để trả lời câu Lan hỏi Duy đứng dậy cau mày rồi quay lưng bỏ đi không nói thêm lời nào để lại cho Lan sự hụt hẫng buốt đau. Lan gục đầu vào hai tay mà nuốt ngược nước mắt vào trong, cứ thế cô ngồi không biết được bao lâu, cho đến khi cô giật mình nhìn lên vì tiếng gọi ái ngại của người tiếp viên trẻ.

- Chị, chị không sao chứ?
- À, không! Em tính tiền giùm chị!
- Đã tính rồi chị ạ!
- Vậy à!

Lan ngượng ngùng đứng dậy.

- Không biết đã mấy giờ rồi?
- Dạ, hơn mười giờ rồi, quán cũng gần đóng cửa.
- Cảm ơn!

Lan nhìn quanh, quả là chỉ còn có mỗi mình cô, cô vội rảo bước nhanh tránh ánh mắt tò mò của các cô gái trẻ đang dõi theo mình, con đường hun hút sâu thẳm trong màn đêm tĩnh mịch, có mỗi âm thanh của tiếng gót giày của cô gõ lóc cóc trên con đường vắng. Cô bần thần rồi dừng lại bên góc tối.

- Anh đó à? Lan đây!

Tiếng Phú vang lên bên kia đầu dây:

- Có chuyện gì không em?
- Em muốn gặp anh!
- Bây giờ sao?

- Phải, em đang ở góc đường Hàm Nghi anh đến với em được không? Em buồn chán quá.

Lan buông chiếc điện thoại và thẫn thờ đứng chờ. Không biết cô chờ được bao lâu thì Phú xuất hiện.

- Em không làm phiền anh chứ?

- Ừ!

Lan tự bật cười rồi nói:

- Em hỏi thừa thãi quá phải không, gọi anh vào giờ này quả là em quá phiền, nhưng em thật không biết làm gì lúc này, em cần có ai đó ở bên em nếu không em không biết em sẽ làm gì.

Phú chỉ nhẹ nhàng bảo cô lên xe rồi cho xe lăn bánh. Dường như Lan có điều gì đó rất lạ, nhìn cô cứ như người sắp đi đến cõi chết, anh không dám hỏi. Anh đưa cô đến khách sạn, rồi dìu cô lên phòng rót cho cô cốc nước, anh nói:

- Em uống đi!

- Em muốn một ly rượu.

- Thôi được!

- Sao anh không hỏi gì?

- Nếu cần nói thì cứ nói tất cả những gì đang khiến cho em trở nên vậy, anh sẽ nghe em.

- Thật chứ! Anh không khó chịu vì em đã gọi anh giờ này sao?

- Nếu có thì anh đã không đến.

- Anh tốt với em quá! Anh là người đàn ông đầu tiên tốt với em như thế, không chê trách em, không khó chịu với em tại sao vậy? Có thật thế không?

Phú kéo Lan vào lòng vỗ về, cử chỉ của anh dịu dàng làm sao! Lan gục vào vai anh và nước mắt trào ra, cô không biết mình đã khóc vì đâu, vì nỗi bẽ bàng mà cô vừa hứng chịu lúc này hay là vì vòng tay ấm áp ngọt ngào của Phú lúc này! Cô chỉ biết cô cần phải khóc, khóc để nghe nỗi đau dịu lại trong tiếng dỗ dành của Phú, để thấy bờ vai của anh cần thiết biết bao!

Sau đêm nay cô không còn là cô nữa, Lan nhẹ nhàng ngồi dậy bình minh đã lên những tia nắng mỏng manh len nhẹ qua tấm rèm hoa tỏa những tia sáng mờ nhạt lan khắp phòng, gương mặt Phú bình thản ngủ say thở đều đều và sâu. Anh hẳn là của cô. Lan chợt nghĩ đến Trinh, cô kéo tấm chăn che khuôn ngực trần và bước xuống giường... Những tia nước mát lạnh không đủ xua đi cái cảm giác lúc này, khi hình ảnh của Trinh vừa hiện ra trong tâm trí cô. Cô mặc vội quần áo rồi vội vã rời khỏi căn phòng mà vừa mới đó cô còn nghĩ thuộc về mình.